

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo dvacet osm

Jeff Pippenger

2026-01-14

Číslo dvacet osm

Určujeme dvanáct mesiášských naplnění v Matoušově evangeliu a přiřazujeme je k mezníkům sto čtyřiceti čtyř tisíc. Určili jsme narození Krista jako mezník doby konce, který zahajuje každé reformní hnutí. Narození Krista odpovídá roku 1989, době konce pro sto čtyřicet čtyři tisíc. Po tomto mezníku vždy následuje další mezník, v němž je poselství předloženo veřejnosti, aby pak veřejnost mohla být činěna odpovědnou.

Druhým mesiášským naplněním bylo Kristovo podobenství jako způsob vyučování, které vymezuje metodologii používanou k předkládání poselství, jež je zformulováno po době konce, kdy vzrůst poznání vede k poselství pro ono zvláštní pokolení. Pro millerity to byl rok 1831 a pro hnutí sto čtyřicet čtyř tisíc rok 1996. Poté, co je poselství uvedeno na veřejnost, je následně zmocněno naplněním proroctví, které označuje počátek procesu zkoušky. Tímto zmocněním byl pro millerity 11. srpen 1840 a pro sto čtyřicet čtyři tisíc 11. září.

Třetím mesiášským mezníkem jsou poslové 9/11.

A přišel a usadil se v městě zvaném Nazaret, aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroky: Bude nazván Nazaretský. Matouš 2,23.

Předpověď

I vyjde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů ponese ovoce. Izajáš 11,1; Soudců 13.

Kořenem hebrejského slova překládaného jako „Ratolest“ je netzer, což je také kořen názvu Nazaret. Ratolest přichází ze slumů Nazareta.

„Pán povolá do své služby mladé muže z pokorných životních poměrů, právě tak jako to činil, když osobně žil na této zemi. Pominul učené rabíny, aby si za své první učedníky vyvolil pokorné, nevzdělané rybáře. Má pracovníky, které povolá z chudoby a neznámosti. Zabývají se obyčejnými povinnostmi života a jsou oděni do hrubého roucha, a lidé na ně hledí jako na osoby malé ceny. Avšak stanou se drahocennými klenoty, aby jasně zářili pro Pána. „Budou moji, praví Hospodin zástupů, v onen den, kdy si učiním své klenoty.““ Review and Herald, 5. května 1903.

Autorita Ducha svatého, autorita sestry Whiteové i inspirované potvrzení Jonese a Waggonera byly roku 1888 odmítnuty, stejně jako Kórach odmítl autoritu Mojžíše.

„Tak bude hlásáno poselství třetího anděla. Až nastane čas, aby bylo podáno s největší mocí, bude Pán působit skrze pokorné nástroje a povede mysl těch, kteří se zasvětili Jeho službě. Dělníci budou uschopněni spíše pomazáním Jeho Ducha než vzděláním získaným v literárních ústavech. Muži víry a modlitby budou nuceni vyjít se svatou horlivostí a hlásat slova, která jim Bůh dává. Hříchy Babylóna budou odhaleny. Strašlivé důsledky vynucování církevních ustanovení občanskou mocí, pronikání spiritismu, skrytý, avšak rychlý postup papežské moci — to vše bude demaskováno. Těmito slavnostními výstrahami bude lid pohnut. Tisíce a tisíce budou naslouchat, ačkoli nikdy neslyšely slova jako tato. S úžasem uslyší svědectví, že Babylón je církev, padlá pro své bludy a hříchy, pro své odmítnutí pravdy, která jí byla seslána z nebe. Když lidé půjdou ke svým dřívějším učitelům s naléhavou otázkou: Je tomu tak? služebníci předkládají báje, prorokují líbivé věci, aby utišili jejich obavy a zklidnili probuzené svědomí. Protože se však mnozí odmítnou spokojit s pouhou autoritou lidí a budou požadovat jasné „Tak praví Pán“, oblíbení kazatelé, podobně jako kdysi farizeové, naplnění hněvem, protože je zpochybněna jejich autorita, odsoudí toto poselství jako satanské a podnikají hříchy milující zástupy, aby tupily a pronásledovaly ty, kdo je hlásají.“ The Great Controversy, 606.

Koktavé rty ze slumů Nazareta dorazily k „rozpravě“ Izajáše dvacet sedm.

S mírou, když jej vypouštíš, budeš s ním vést spor; zadržuje svůj prudký vítr v den východního větru. Izajáš 27,8.

„Východní vítr“ islámu, znázorněný jako „třetí běda“ a také jako „rozhněvání národů“, byl 11. září uvolněn a vzápětí zadržen.

„V oné době, kdy se dílo spásy bude uzavírat, přijde na zemi soužení a národy se budou hněvat, avšak budou drženy na uzdě, aby nebránily dílu třetího anděla. V té době přijde ‚pozdní déšť‘ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc hlasitému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v období, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

Mojžíš, Ellen Whiteová, A. T. Jones a E. J. Waggoner tehdy zaujali své postavení v bodě 9/11 jako strážní z 2. kapitoly Abakukovy, kteří se tázali, co řeknou během Izajášova „sporů“, jenž začíná, když přichází východní vítr. Izajáš říká, že tento „spor“ je tím, co očišťuje hříchy z Božího lidu.

S mírou, když vyháňáš své výhonky, budeš se s ním přít; zadržuje svůj prudký vítr v den východního větru. Proto bude takto očištěna nepravost Jákobova; a toto bude veškerý užitek z odstranění jeho hříchu: když učiní všechny kameny oltáře jako křídové kameny roztlučené na kusy, posvátné háje a modly neobstojí. Izajáš 27,8.9.

„Spor“ o tom, že pozdní déšť je odměřen při 11. září, kdy byl islám uvolněn a poté zadržen, se týká toho, jak jsou odstraněny Jákobovy nepravosti, a tak se Jákob proměňuje v Izrael. Biblický přechod Jákoba, smluvního reprezentativního muže, v Izrael označuje rok 1856, kdy se filadelfské milleritské hnutí stalo laodicejským milleritským hnutím, které se o sedm let později mělo stát laodicejskou Církví adventistů sedmého dne. Tento přechod v dějinách milleritů vyznačuje mezník v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc, kdy se laodicejské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc mění ve filadelfské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tento bod přechodu je okamžikem, kdy se Jákob, znamenající

uchvatitele, mění v Izrael, znamenajícího vítěze.

Tento „spor“ očisťuje Jákobovy nepravosti a on se stává Izraelem, přemáhajícím. Ti, kdo jsou představeni jako Izrael, vítězí krví Slova a slovem svého svědectví.

A přemohli ho krví Beránkovou a slovem svého svědectví; a nemilovali své životy až k smrti. Zjevení 12,11.

„Slovo jejich svědectví“ je poselství, jemuž chtěl porozumět Habakukův strážný. Představuje jejich posvěcení a krev Beránka, jejich ospravedlnění.

Postavím se na svou stráž a budu stát na věži a vyhlížet, abych viděl, co ke mně promluví a co odpovím, až budu napomínán. Abakuk 2,1.

Slovo „napomenut“ znamená „vedl spor s“ a představuje Izajášovu „rozpravu“, která odstraňuje Jákobovy hříchy. Strážný u Habakuka chce vědět, jaké má být jeho svědectví, a je mu oznámeno, že Habakukovy desky jsou poselstvím, které umožní těm, kdo chtějí číst, probíhat Písma a nalézt poselství ospravedlnění z víry. Druhá kapitola Habakuka na konci prvních čtyř veršů jasně označuje strážného jako toho, kdo náleží ke třídě ospravedlněných z víry.

Hle, duše toho, kdo je vypjatý, není v něm přímá; ale spravedlivý bude žít ze své víry. Abakuk 2,4.

Poselství na těch dvou deskách jsou staré stezky Jeremjášovy. Když však Jeremjášův strážný zatroubil na polnici, třída vzbouřenců, jejichž duše se povyšují, odmítla naslouchat. Byla to táž třída jako v předchozím verši, která odmítla chodit po starých stezkách, aby nalezla odpočínutí a obcerstvení.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohleďte, ptejte se na stezky dávné, kde je ta dobrá cesta, a choďte po ní, a naleznete odpočínutí pro své duše. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Ustanovil jsem nad vámi také strážné se slovy: Naslouchejte zvuku trouby. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Jeremjáš 6,16.17.

Strážnými, kteří byli postaveni nad Boží lid v 9/11, byli Mojžíš, Ellen Whiteová, Jones a Waggoner; ti jsou představeni Mojžíšovými koktavými rty, což bylo vyjádřeno jeho obavou mluvit egyptským jazykem, jazykem, který nepoužíval po čtyřicet let. Ve vztahu ke všem Hebrejům i k zástupu přimíšeného lidu, který s Mojžíšem prošel Rudým mořem, byl Mojžíš tím mužem s cizím přízvukem. Jeho přízvuk byl nazaretský. Také Petrova výslovnost byla zřetelně rozpoznána.

A po malé chvíli přistoupili ti, kdo tam stáli, a řekli Petrovi: Jistě i ty jsi z nich; vždyť tě prozrazuje tvá řeč. Matouš 26,73.

V rozpravě Petrovy zkušenosti třikrát zalhal a v té rozpravě byl rozpoznán podle svého přízvuku, či koktavého jazyka. Jedna skupina v rozpravě se ptala Boha: „co mám v rozpravě říci“. Ti „vidí“ staré stezky a „naslouchají“ zvuku trouby. Vidí i slyší, a když nakonec „vedou rozpravu“, vítězí. Poselství o vítězství v posledních dnech je představováno jako laodicejské poselství. Na rozdíl od církve laodicejské nemá církev filadelfská žádné odsouzení.

Toho, kdo zvítězí, učiním sloupem v chrámu svého Boha, a již z něho nevyjde ven; a napíše na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, jenž sestupuje z nebe od mého Boha; a napíše na něj své nové jméno. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,12.13.

Přestože na ni nedopadá žádné odsouzení, zaslíbení Filadelfii náleží pouze těm, „kteří vítězí“. Filadelfský sbor je postaven do protikladu k laodicejskému sboru a vyznačuje se třídou, která potřebuje zvítězit, a třídou, která již zvítězila. Filadelfský sbor je postaven do protikladu k laodicejskému sboru a laodicejský sbor jsou pošetilé panny z Matouše 25.

„Stav církve, představovaný pošetilými pannami, je rovněž označován jako stav laodicejský.“
Review and Herald, 19. srpna 1890.

V 11. září, když anděl sestoupil při zřícení Dvojčat, začali Jones a Waggoner předkládat laodicejské poselství a započala rozprava o pozdním dešti. Jeremiášovo poselství polnice je sedmou polnicí, která je třetím běda, jímž je islám, jak je určen na starých stezkách znázorněných pravdami, VŠEMI pravdami, vyobrazenými na Habakukových tabulích z let 1843 a 1850. Laodicejské poselství je jedinou nadějí na spasení a slovo spasení znamená uzdravení. Ať už Kristus zobrazuje sám sebe, jak klepe na dveře srdce laodicejského člověka, anebo laodicejskému zaslubuje, že uzavře-li s Ním pokoj, i On uzavře pokoj s ním, laodicejskému adventistovi sedmého dne je nabízena pouze zvěst o uzdravení.

Čtvrtým mesiášským mezníkem je laodicejské poselství 11. září.

Aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše slovy: On sám na sebe vzal naše slabosti a nesl naše nemoci. Matouš 8,17.

Předpověď

Jistě nesl naše nemoci a naše bolesti vzal na sebe; my jsme však se domnívali, že je raněn, zasažen od Boha a pokořen. Izajáš 53,4.

Andělu církve v Laodiceji napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, počátek Božího stvoření: Znamuji tvé skutky, že nejsi studený ani horký; kéž bys byl studený anebo horký. A tak, protože jsi vlažný, a nejsi ani studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.

Neboť pravíš: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý a bídný i chudý, slepý a nahý:

Radím ti, abys ode mne koupil zlato přetavené v ohni, abys zbohatl; a bílé roucho, aby ses jím oděl a neukázala se hanba tvé nahoty; a pomaž své oči mastí, abys viděl.

Já všechny, které miluji, kárám a trestám; buď tedy horlivý a čín pokání. Hle, stojím u dveří a tluču; uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Tomu, kdo zvítězí, dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,14–22.

Rada koupit zlato a bílé roucho a pomažovat oči je výslovně uvedeným lékem pro stav, který končí věčnou smrtí, nikoli jen smrtí. Ať už jsou jakékoli problémy, které by zlato, roucho a pomazání mohly napravit, tyto problémy se snadno shodují s tím, že Kristus vzal na sebe naše slabosti. Jan byl uvězněn na Patmu pro slovo Boží a svědectví Ježíšovo, které je Duchem proroctví. Duch proroctví je lékem pro Laodikeu a uzdravující vlastnosti Ducha proroctví byly předobrazeny tím, že Kristus vzal na sebe naše slabosti a nesl naše bolesti.

Jediný způsob, jak může Kristus vzít naše neduhy, je ten, že otevřeme dveře svého srdce a umožníme spojení Jeho božství s naším lidstvím. Bere na sebe naše neduhy tehdy, když vstupuje do našich životů skrze přítomnost Ducha svatého. Dveře otevíráme tím, že uskutečňujeme nápravu. Nápravou, která otevírá srdce, je zlato, bílé roucho a oční mast. Oční mastí je osvětlení Božím slovem, které může být uskutečněno jedině Duchem svatým. Bible je lampou našim nohám a světlem, které osvětluje stezku, je světlo Půlnočního volání.

Tvé slovo jest lampou nohám mým a světlem stezce mé. Žalm 119,105.

Když je Laodicejskému raděno, aby si pomažil oči, má tak učinit Slovem Božím, které je lampou; avšak, jak je znázorněno v podobenství o deseti pannách, lampa je bez oleje neužitečná. Laodicejští mají své Bible, ačkoli zpravidla ne ve verzi King James Version, avšak nemají olej Ducha svatého. Pomazání laodicejských očí se uskutečňuje skrze poselství, které obsahuje přítomnost Ducha svatého.

Zlato, které je Laodicejskému doporučeno koupit, není prostě víra, nýbrž víra, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Stejně jako u oční masti má i zlato svůj padělek v laodicejském vyznání. Laodicejský vyznává, stejně jako celé křesťanstvo, že má „víru“. Takový druh víry je pouze lidským přesvědčením a padělkem víry znázorněné zlatem, neboť ona víra očišťuje duši. Je to víra, která posvěcuje, a ti, kdo vlastní pravou posvěcenou víru, jsou svatí, neboť být posvěcen znamená být učiněn svatým. Laodicejští tuto víru nemají, neboť kdyby ji měli, Kristus by nestál venku a nehledal vstup.

„Neexistuje žádná střední cesta k obnovenému ráji. Poselství dané člověku pro tyto poslední dny se nemá spojovat s lidskými výmysly. Nemáme se opírat o zásady světských právníků. Máme být pokornými muži modlitby, nejednat jako ti, kdo jsou zaslepeni satanovými nástroji.“

„Mnozí mají víru, avšak ne víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Spásná víra není pouhým přijetím pravdy za pravdivou. ‚I démoni věří, a třesou se.‘ Vdechnutí Ducha Božího uděluje lidem víru, která je pobízející silou, jež formuje charakter a vede člověka výše než k pouhým formálním skutkům. Slova, činy i duch mají vydávat svědectví o tom, že jsme následovníky Krista.“

„Největší světlo a požehnání, které Bůh udělil, nejsou v těchto posledních dnech zárukou proti přestoupení a odpadnutí. Ti, které Bůh povýšil do vysokých postavení důvěry, se mohou odvrátit od nebeského světla k lidské moudrosti. Jejich světlo se pak stane temnotou, jejich schopnosti svěření jim Bohem léčba, jejich charakter urážkou pro Boha. Bohu se nelze vysmívat. Odvrácení se od Něho bylo a vždy bude provázeno svými nevyhnutelnými následky.“

Páchání skutků, které se Bohu nelíbí, nepovede, nebude-li z nich učiněno rozhodné pokání a nebudou-li opuštěny, nýbrž bude-li se hledat jejich ospravedlnění, zločince krok za krokem v klamu dále, až bude beztrestně spácháno mnoho hříchů. Všichni, kdo chtějí mít charakter, který by z nich učinil spolupracovníky Boží a přijal Boží pochvalu, se musí oddělit od Božích nepřátel a zachovávat pravdu, kterou Kristus dal Janovi, aby ji předal světu.“ Manuscript Releases, svazek 18, 30–36.

„Bílé roucho“ je Kristova spravedlnost.

Radujme se a jásejme a vzdejme mu čest, neboť přišla svatba Beránkova a jeho manželka se připravila. A bylo jí dáno, aby byla oděna v jemné plátno, čisté a bílé; neboť to jemné plátno je spravedlnost svatých. I řekl mi: Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební večeři. A řekl mi: Toto jsou pravá slova Boží. Zjevení 19,7–9.

Nevěsta se připravila tím, že použila trojí lék nabídnutý Laodiceji, a tím se proměnila ve filadelfskou nevěstu. Tyto verše mluví přímo k adventismu, který je znázorněn v podobenství o deseti pannách. Panny jsou ti, kdo čekají, aby vešli na svatbu, k níž byli povoláni. Nevěsta se připravila, neboť to jí bylo uděleno v Zachariášovi, kapitole třetí, s Józou a andělem. Tam byl její špinavý laodicejský oděv odstraněn a nahrazen bílým lněným svatebním rouchem. Tento lék má druhého svědka ve jménu Ellen Gould White. Ellen znamená jasné a zářící světlo a představuje oční mast. Gould je staroanglické slovo pro zlato a znamená zlato. White představuje spravedlnost a toto jméno jí nebylo dáno až do roku 1846, kdy se provdala za Jamese. Tehdy se její jméno změnilo na White. Změna jména i sňatek jsou oba symboly smluvního vztahu. Před sňatkem se jmenovala Harmon, což znamená voják pokoje, čímž tehdy byla. Ellen White je laodicejské poselství a odmítnout ji znamená odmítnout spásu!

V příštím článku budeme pokračovat v rozboru dvanácti mesiášských prorocství v Matoušově evangeliu.

„Citace Zjevení 3,14–18.“

„Ó, jaký je to popis! Kolik jen je těch, kdo se nacházejí v tomto hrozném stavu. Vážně naléhám na každého kazatele, aby pilně studoval třetí kapitolu Zjevení, neboť v ní je vykreslen stav věcí existujících v posledních dnech. Pečlivě studujte každý verš této kapitoly, neboť skrze tato slova k vám promlouvá Ježíš.

„Jestliže kdy byl nějaký lid představován poselstvím laodicejským, pak je to lid, který obdržel veliké světlo, zjevení Písma, jež přijali adventisté sedmého dne.“ Manuscript Releases, svazek 18, s. 193.

„Pravý lid Boží, zachovávající příkázání, zjevuje světu charakter neposkvrněné bezúhonnosti a svým vlastním životním jednáním dosvědčuje, že zákon Hospodinův je dokonalý a občerstvuje duši. Tak Pán Ježíš, Syn Boží, svou poslušností vůči zákonu Božímu tento zákon vyvýšil a učinil jej slavným. Bůh jistě odsoudí každého člena každé církve, která se hlásí k tomu, že je církví adventistů sedmého dne, kdo Mu neslouží, nýbrž pýchou, sobectvím a světskostí dává najevo, že pravda nebeského původu nevykonala v jeho charakteru proměnu.“

„Prosím, čtěte pozorně Zjevení 3,15–18. Je slyšet hlas Ježíše Krista. „Já všechny, které miluji, kárám a tresci; buď tedy horlivý [ne vlažný] a čini pokání. Hle, já [tvůj Spasitel] stojím přede dveřmi a tluču; uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl s Otcem svým na jeho trůnu“ [Zjevení 3,19–21].“

„Budou církve dbát laodicejského poselství? Budou činit pokání, anebo budou navzdory tomu, že je světu hlášáno nejslavnostnější poselství pravdy — poselství třetího anděla — pokračovat v hříchu? To je poslední poselství milosti, poslední výstraha padlému světu. Jestliže se církve Boží stane vlažnou, nestojí již v Boží přízni o nic více než církve, které jsou představeny jako padlé a které se staly příbytkem démonů, doupětem každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a ohavného ptáka. Ti, kdo měli příležitost slyšet a přijmout pravdu a kdo se připojili k církvi adventistů sedmého dne, nazývající se Božím lidem zachovávajícím přikázání, a přece nemají o nic více životní síly a posvěcení Bohu než toliko jmenné církve, obdrží Boží rány právě tak jistě jako církve, které odporují Božímu zákonu. Pouze ti, kdo jsou posvěceni skrze pravdu, budou tvořit královskou rodinu v nebeských příbytcích, které Kristus odešel připravit těm, kdo Ho milují a zachovávají Jeho přikázání.

„Kdo praví: Zním Ho, a Jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy“ [1 Janův 2,4]. To zahrnuje všechny, kdo tvrdí, že mají známost Boha a zachovávají Jeho přikázání, avšak neprojevují to dobrými skutky. Dostanou podle svých činů. „Každý, kdo v Něm zůstává, nehřeší; každý, kdo hřeší, Ho neviděl ani nepoznal“ [1 Janův 3,6]. To je určeno všem členům církve, včetně členů církvi adventistů sedmého dne. „Dítka, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, jako On je spravedlivý. Kdo páchá hřích, je z ďábla; neboť ďábel hřeší od počátku. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky ďáblovy. Každý, kdo se narodil z Boha, nepáchá hřích; neboť Jeho símě v něm zůstává, a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. Podle toho jsou zjevní děti Boží a děti ďáblovy: kdo nečiní spravedlnost, není z Boha, ani ten, kdo nemiluje svého bratra“ [1 Janův 3,7–10].“

„Všichni, kdo tvrdí, že jsou adventisté zachovávající sobotu, a přesto dále setrvávají v hříchu, jsou v Božích očích lháři. Jejich hříšné jednání působí proti Božímu dílu. Vedou druhé do hříchu. Ke každému členu našich sborů přichází od Boha slovo: „A činite přímé stezky pro své nohy, aby to, co je chromé, nebylo vyvráceno z cesty, ale spíše uzdraveno. Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez níž nikdo nespátrá Pána; bedlivě dbejte, aby nikdo nepozbyl Boží milosti; aby nějaký kořen hořkosti, vyrůstaje, nepůsobil nesnáze a aby se jím mnozí neposkvřnili; aby nebyl někdo smilník nebo bezbožník jako Ezau, který za jeden pokrm prodal své prvorozenství. Víte přece, že potom, když chtěl zdědit požehnání, byl zavržen; neboť nenalezl místa k pokání, ačkoli je se slzami horlivě hledal“ [Židům 12,13–17].“

„To se vztahuje na mnohé, kdo tvrdí, že věří pravdě. Místo aby se vzdali svých žádostivých praktik, pouštějí se dále na nesprávnou cestu výchovy pod Satanovou klamnou sofistikou. Hřích není rozpoznáván jako hříšný. Jejich samotné svědomí je poskvřněno, jejich srdce jsou zkažená, ano i myšlenky jsou ustavičně porušeny. Satan je používá jako návnady, aby lákal duše k nečistým praktikám, které poskvřňují celou bytost. „Kdo pohrdl Mojžíšovým zákonem [který byl zákonem Božím], umírá bez milosrdenství na základě výpovědi dvou nebo tří

svědků. Jak mnohem těžšího trestu, myslíte, bude hoden ten, kdo pošlapal Syna Božího a pokládal krev smlouvy, kterou byl posvěcen, za nesvatou věc a zneuctil Ducha milosti? Neboť známe Toho, který řekl: Má je pomsta, já odplatím, praví Pán. A opět: Pán bude soudit svůj lid. Strašná věc je upadnout do rukou živého Boha“ [Židům 10,28–31].“ Manuscript Releases, svazek 19, 175–177.